

- 2) Czy w świetle przepisów dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne art. 2 ust. 2 lit. b) tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że zakazuje on państwowemu członkowskim pośredniej dyskryminacji osób ze względu na ich pochodzenie etniczne w przypadku, w którym przepisy krajowe przewidują, że imiona i nazwiska osób innego pochodzenia lub przynależności państwowej należy wpisywać w aktach stanu cywilnego z użyciem liter łacińskich bez zastosowania znaków diakrytycznych, ligatur lub innych modyfikacji liter alfabetu łacińskiego, które używane są w innych językach?
- 3) Czy postanowienia art. 18 ust. 1 WE, ustanawiającego prawo każdego obywatela Unii Europejskiej do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich, i art. 12 akapit pierwszy WE, który zakazuje dyskryminacji ze względu na przynależność państwową, należy interpretować w ten sposób, że zakazują one państwowemu członkowskim stanowienia w przepisach krajowych, że imiona i nazwiska mogą być wpisywane w aktach stanu cywilnego wyłącznie z użyciem liter języka państwowego?
- 4) Czy postanowienia art. 18 ust. 1 WE, ustanawiającego prawo każdego obywatela Unii Europejskiej do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich, i art. 12 akapit pierwszy WE, który zakazuje dyskryminacji ze względu na przynależność państwową, należy interpretować w ten sposób, że zakazują one państwowemu członkowskim stanowienia w przepisach krajowych, że imiona i nazwiska osób innego pochodzenia etnicznego lub przynależności państwowej należy wpisywać w aktach stanu cywilnego z użyciem liter łacińskich bez zastosowania znaków diakrytycznych, ligatur lub innych modyfikacji liter alfabetu łacińskiego, które używane są w innych językach?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Rzeczpospolita Polska) w dniu 13 października 2009 r. — Oasis East sp. z o.o./Minister Finansów

(Sprawa C-395/09)

(2009/C 312/34)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Oasis East sp. z o.o.

Strona pozwana: Minister Finansów

Pytanie prejudycjalne

Czy prawo wspólnotowe (w szczególności art. 17 ust. 6 Szóstej Dyrektywy Rady Wspólnot Europejskich dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej; ujednolicona podstawa wymiaru podatku ⁽¹⁾ (77/388/EWG), obecnie art. 176 Dyrektywy z dnia 28 listopada 2006 r. 2006/112/WE Rady w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽²⁾) daje państwu członkowskiemu prawo do stosowania krajowych przepisów, wyłączających uprawnienie podatnika do obniżenia kwoty lub zwrotu różnicy podatku należnego w przypadku nabycia importu usług, w związku z którymi zapłata należności jest dokonywana bezpośrednio lub pośrednio na rzecz podmiotu mającego miejsce zamieszkania, siedzibę lub zarząd na obszarze jednego z terytoriów lub krajów określonych w ustawodawstwie krajowym jako tzw. „raje podatkowe”, biorąc pod uwagę, że takie wyłączenie było stosowane w państwie członkowskim w okresie poprzedzającym członkostwo we Wspólnocie?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 str. 1; Polskie wydanie specjalne Rozdział 9, Tom 1, str. 23

⁽²⁾ Dz.U. L 347 str. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Bari (Włochy) w dniu 12 października 2009 r. — Interedil Srl w likwidacji przeciwko Fallimento Interedil Srl, Banca Intesa Gestione Crediti Spa

(Sprawa C-396/09)

(2009/C 312/35)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale ordinario di Bari

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Interedil Srl w likwidacji

Strona pozwana: Fallimento Interedil Srl, Banca Intesa Gestione Crediti Spa

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni terminu „główny ośrodek podstawowej działalności”, zawartego w art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1346/2000 ⁽¹⁾ z dnia 29 maja 2000 r. należy dokonywać zgodnie z prawem wspólnotowym lub prawem krajowym i w tym pierwszym przypadku co termin ten oznacza i jakie są decydujące czynniki lub elementy dla określenia „głównego ośrodka podstawowej działalności”?

- 2) Czy domniemanie ustanowione w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 1346/2000, w rozumieniu którego „w przypadku spółek [...] domniemywa się, że głównym ośrodkiem ich podstawowej działalności jest siedziba określona w statucie, chyba że zostanie przeprowadzony dowód przeciwny” może być obalone poprzez ustalenie, że przedsiębiorstwo prowadzi faktyczną działalność gospodarczą w państwie innym niż państwo statutowej siedziby spółki czy też aby obalić to domniemanie konieczne jest stwierdzenie, że spółka nie prowadzi żadnej działalności gospodarczej w państwie, w którym znajduje się jego siedziba statutowa?
- 3) Czy występowanie w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym znajduje się siedziba statutowa spółki nieruchomości należących do spółki, umowy najmu dotyczącej dwóch kompleksów hotelowych zawartej między spółką będącą dłużnikiem i inną spółką, a także umowy zawartej przez spółkę z instytucją bankową stanowią elementy pozwalające uznać, że domniemanie ustanowione w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 1346/2000 na rzecz „siedziby statutowej” spółki zostaje obalone i czy okoliczności te wystarczają, aby uznać, że spółka posiada „oddział” w tym państwie w rozumieniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) 1346/2000?
- 4) Jeżeli stanowisko przyjęte przez Corte di Cassazione w przedmiocie jurysdykcji w ww. postanowieniu nr 10606/2005 oparte jest na wykładni art. 3 rozporządzenia (WE) nr 1346/2000 różniącej się od wykładni Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, czy art. 382 kodeksu postępowania cywilnego, w rozumieniu którego orzeczenie Corte di Cassazione w przedmiocie jurysdykcji jest ostateczne i wiążące stoi na przeszkodzie stosowaniu tego przepisu wspólnotowego w wykładni przyjętej przez Trybunał Sprawiedliwości?

(¹) Dz.U. L 160, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof w dniu 14 października 2009 r. — Scheuten Solar Technology GmbH przeciwko Finanzamt Gelsenkirchen-Süd

(Sprawa C-397/09)

(2009/C 312/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Scheuten Solar Technology GmbH

Strona pozwana: Finanzamt Gelsenkirchen-Süd

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 1 dyrektywy Rady 2003/49/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych między powiązаныmi spółkami różnych państw członkowskich (¹) — zwanej dalej „dyrektywą w sprawie odsetek i należności licencyjnych” — sprzeciwia się uregulowaniu, zgodnie z którym odsetki od pożyczki zapłacone przez spółkę państwa członkowskiego na rzecz spółki powiązanej innego państwa członkowskiego zostają doliczone do podstawy opodatkowania podatkiem od działalności gospodarczej pierwszej spółki?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy art. 1 ust. 10 dyrektywy w sprawie odsetek i należności licencyjnych należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie mogą nie zastosować tej dyrektywy również wtedy, gdy w momencie zapłaty odsetek przesłanki istnienia spółki powiązanej określone w art. 3 lit. b) dyrektywy w sprawie odsetek i należności licencyjnych nie były jeszcze spełnione w ciągu nieprzerwanego okresu co najmniej dwóch lat?

Czy w takiej sytuacji państwa członkowskie mogą powoływać się w stosunku do spółki dokonującej zapłaty bezpośrednio na art. 1 ust. 10 dyrektywy w sprawie odsetek i należności licencyjnych?

(¹) Dz.U. L 157, s. 49.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 14 października 2009 r. — Lady & Kid A/S, Direct Nyt ApS, A/S Harald Nyborg Isenkram- og Sportsforretning oraz KID-Holding A/S przeciwko Skatteministeriet

(Sprawa C-398/09)

(2009/C 312/37)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Østre Landsret (Dania)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Lady & Kid A/S, Direct Nyt ApS, A/S Harald Nyborg Isenkram- og Sportsforretning oraz KID-Holding A/S

Strona pozwana: Skatteministeriet